

Ἡ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ

Ἰω. Γ. Γιαννετᾶς
Ἐδουάρδος Μάσσων
Γεώργιος Ἀθανασίου

Ὁ Γραμματεὺς
Ν. Γ. Παγκαλάκης

Καταχωρηθεῖσα μὲν ἀπαράλλάκτως μὲ τὸ πρὸς τὴν Κυβέρνησιν διευθυνθὲν πρωτότυπον, ἐπικυρωθεῖσα δὲ κατὰ τὴν ὑπ' ἀρ. 2466 διαταγὴν τῆς Γενικῆς Γραμματείας τῆς Ἐπικρατείας.

Ὁ Γραμματεὺς
Ν. Γ. Παγκαλάκης

Ἀριθ. 38

Ἐν ὀνόματι τῆς Κυβερνήσεως

Θεωρήσασα τὴν ἀπὸ 13 Σεπτεμβρίου 1828 διευθύνσιν τῶν ἐγγράφων τοῦ αὐστριακοῦ βριγαντίνου ἢ «Πανσέληνος» τοῦ πλοίαρχου Λουκᾶ Μιμπέλη, διευθυνθέντων παρὰ τοῦ Φροντιστηρίου πρὸς τὸ Δικαστήριον,

Θεωρήσασα τὰς ἀπὸ 11 καὶ 12 Ὀκτωβρίου 1828 δύο ἀναφορὰς τοῦ πλοίαρχου Κωνσταντίνου Νικοδήμου πρὸς τὴν Α. Ε. τὸν Κυβερνήτην τῆς Ἑλλάδος καὶ πρὸς τὸ Φροντιστήριον, δι' ὧν ἀναφέρει ὅτι πληροφορηθεὶς περὶ τοῦ ὅτι ἐφόρτωνεν εἰς τὸν λιμένα Λαγὸν σῖτον τῆς Πόρτας τὸ ρηθὲν αὐστριακόν, ὑπῆγεν ἐκεῖ καὶ τὸ κατέσχευεν ἐντὸς τοῦ αὐτοῦ λιμένος, ὅθεν ἔμαθε προσέτι ὅτι ἡ ἐκεῖθεν ἐξαγωγή τῶν σίτων εἶναι ἀπηγορευμένη ἀπὸ τὴν Πόρταν,

Θεωρήσασα τὴν ἀπὸ 30 Σεπτεμβρίου 1828 ὑγειονομικὴν πιστοποίησιν τοῦ αὐτοῦ βριγαντίνου, δι' ἧς φαίνεται, ὅτι ἀνεχώρησε κενὸν ἀπὸ Κωνσταντινούπολιν διὰ Λαγόν,

Θεωρήσασα τὸ ἀπὸ 27 Σεπτεμβρίου ἐν Κωνσταντινουπόλει ἰδιωτικὸν ναυλοουμ-φωνητικόν, δι' οὗ ὁ Στέφανος Φλόρης καὶ Συντροφία, ἔμπορος Αὐστριακός, ναυλώνει τὸ ρηθὲν βριγαντίνον διὰ τὴν φορτώσιν σῖτον εἰς Λαγὸν ἢ Ὀρφάνι καὶ τὴν μετακομίσιν εἰς Σμύρνην, Σύρον ἢ Ζάκυνθον, ἀφοῦ πρῶτον πιάσῃ εἰς Τένεδον, ὅπου ὁ ναυλωτὴς θέλει τὸν διευθύνει τὰς διαταγὰς του,

Θεωρήσασα τὰς ἀπὸ 14 Ὀκτωβρίου 1828 γενομένας ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου ὁμολογίας τῶν ὁδηγησάντων ἐνταῦθα πέντε Ἑλλήνων τὸ ρηθὲν αὐστριακὸν βριγαντίνον, οἵτινες ἐνόρκως βεβαιοῦσιν ὅτι καθ' ὁδὸν ἐπροσπάθησεν ὁ Αὐστριακὸς νὰ δραπετεύσῃ καὶ μετ' ὀλίγον ὁ πλοίαρχός του φαίνεται ὅτι μετενόησεν. Ὅμοίως τὰς ὁμολογίας τοῦ πλοίαρχου καὶ ὅλου τοῦ πληρώματος τοῦ αὐτοῦ βριγαντίνου,

Θεωρήσασα τὴν πρὸς τὸν αὐτὸν πλοίαρχον πρόσκλησιν τοῦ Δικαστηρίου τῆς 7

Νοεμβρίου καὶ τὴν κατὰ συνέπειαν ἀπολογία ἀντοῦ περὶ τοῦ φορτίου του τῆς 6/18 Δεκεμβρίου 1828,

Θεωρήσασα τὸ διάταγμα τῆς Α. Ε. τοῦ Κυβερνήτου τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ 9 Σεπτεμβρίου 1828, δι' οὗ, ἐξ αἰτίας τῆς καθ' ὅλην τὴν Ἐπικράτειαν σιτοδείας, δίδει τὴν ἐξουσίαν εἰς πολεμικὰ πλοῖα διὰ νὰ συλλαμβάνουν ὅποιονδήποτε πλοῖον ἔχει ζωοτροφίας,

Παρατηροῦσα ὅτι, ἐπειδὴ πρέπει νὰ πληρωθῇ ὁ κτήτωρ ἐκάστου φορτίου, παρέπεται νομίμως, ὅτι πρέπει πρὸ πάντων νὰ τὸ ἐκκαθαρίσῃ ἡ Κυβέρνησις διὰ ν' ἀποφύγῃ ὑστερωτέρας φιλονεικίας,

Παρατηροῦσα ὅτι, ὡς εἶναι πασίγνωστον, ἡ τουρκικὴ κυβέρνησις εἶχε κατεπειγούσας ἀνάγκας καὶ διὰ τοῦτο ἔστειλε πλοῖα κ' ἐζήτησε καὶ ἀλλαχοῦ νὰ ναυλώσῃ, διὰ νὰ φορτώσουν ἀπὸ Ἀλεξάνδρειαν καὶ ἀλλαχόθεν καὶ νὰ μετακομίσουν ζωοτροφίας εἰς Κωνσταντινούπολιν ἢ Σμύρνην, κ' ἐπομένως ἔπρεπε νομίμως νὰ κάμῃ τὴν ἐξέτασιν ἡ ἐλληνικὴ κυβέρνησις διὰ νὰ γνωρίσῃ ἂν ἡ ἰδιοκτησία εἶναι ἐχθρική ἢ οὐδετέρα.

Ἡ Ἐπιτροπὴ παρατηρεῖ:

1ον) Ὅτι ὁ ναῦλος ἔγινεν ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὑπαρχουσῶν τῶν δημοσίων ἀναγκῶν εἰς ἐκείνην τὴν πρωτεύουσαν.

2ον) Ὅτι ὁ ναυλωτὴς Φλόρης εἶν' αὐτός, ὅστις πολλάκις ἀπεδείχθη ὀνοματοδότης (*prestataire*) τῆς ὀθωμανικῆς Πόρτας.

3ον) Ὅτι τὸ ναυλοσυμφωνητικὸν τοῦ Φλόρη τῆς 27 Σεπτεμβρίου 1828 μετὰ τοῦ πλοιάρχου Α. Μιμπέλη ἀναφέρει τρεῖς διορισμοὺς τῆς ἐκφορτώσεως, ἡ μία ὁμῶς περιλαμβάνει τὴν διαταγὴν τοῦ νὰ ὑπάγῃ εἰς Τένεδον κ' ἐκεῖ νὰ περιμεῖνῃ τὰς ὁδηγίας.

4ον) Ὅτι τὸ φορτίον εἶναι χωρὶς ἔγγραφα.

5ον) Ὅτι ἐξάγεται ἐκ τῶν ὁμολογιῶν τῶν ναυτῶν ὅτι τὸ φορτίον του εἶχε τελειώσει 2 ἡμέρας πρὸ τῆς κατασχέσεώς του, ὥστε καὶ ὁ πλοίαρχος ἠδύνατο καὶ ὁ λεγόμενος φορτωτὴς ἐχρεώσῃ ν' ἀπαιτήσῃ παρὰ τοῦ πλοιάρχου καὶ νὰ δώσῃ εἰς αὐτὸν τ' ἀφορῶντα τὸ φορτίον ἔγγραφα.

6ον) Ὅτι ὁ πλοίαρχος παρέδραμεν ὀλοτελῶς νὰ γράψῃ εἰς τὸ ἡμερολόγιόν του τὸ τελευταῖον ταξίδι.

7ον) Ὅτι, κατὰ τὴν ὁμολογίαν τῶν ναυτῶν του, Τοῦρκοι εἰσεβίβασαν τὸν σῖτον εἰς τὸ πλοῖον.

8ον) Ὅτι κανεὶς ἀπὸ τοὺς ναύτας οὐτ' ἐγνώρισεν οὔτε εἶδε τὸν παρὰ τοῦ πλοιάρχου λεγόμενον πράκτορα τοῦ Φλόρου, Μάρκον Βατέτην, εἰς Λαγόν.

9ον) Ἀποδεικνύεται ὅτι ὁ αὐτὸς πλοίαρχος ἀντιφάσκει περὶ τοῦ ρηθέντος πράκτορος, λέγων ποτὲ μὲν ὅτι τὸν εἶδεν ἅπαξ εἰς Κωνσταντινούπολιν, ποτὲ δὲ ὅτι τὸν ἐγνώριζεν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Φλόρου.

10ον) Ἀποδεικνύεται ὅτι εἰς τὸν Λαγὸν εἶν' ἀπηγορευμένη ἀπὸ τὴν τουρκικὴν κυβέρνησιν ἡ ἐξαγωγή τῶν ζωοτροφῶν, κ' ἐκεῖ μάλιστα ὑπάρχουν αἱ δημόσιαι ἀποθῆκαι, αἵτινες πληροῦνται ἀπὸ τὴν ἐπαρχίαν διὰ τὴν πρωτεύουσαν, εἰς τρόπον

ὥστε τὸ ἐκεῖθεν ἐξαγόμενον φορτίον πρέπει νὰ εἶναι διὰ λογαριασμὸν τῆς Πόρτας, κατὰ τὴν μαρτυρίαν διαφόρων ἐμπόρων καὶ πλοιάρχων, γενομένην ἐπισήμως εἰς Σύρον τὴν 13 καὶ 14 Νοεμβρίου 1828.

11ον) Παρατηρεῖται ὅτι, ἐρωτηθεὶς ὁ πλοίαρχος ἂν ἔλαβεν ἄδειαν (φερμάνι) ἀπὸ τὴν Πόρταν διὰ νὰ φορτώσῃ, ἀπεκρίθη ὅτι πρέπει νὰ τὴν ἔλαβεν ὁ ναυλωτὴς του.

12ον) Παρατηροῦσα ὅτι δὲν εἶναι λόγος περὶ ἐξαγωγῆς ἀπηγορευμένης μὲν εἰς τοὺς ξένους, συγχωρημένης δὲ εἰς τοὺς ὑπηκόους, ἀλλ' ἔγινεν ἀπαγόρευσις διὰ νὰ διαφυλάξῃ καὶ νὰ λάβῃ δι' ἐαυτὴν ἢ αὐτὴ Κυβέρνησις τὰς ζωοτροφίας.

13ον) Παρατηροῦσα ὅτι, ἐὰν ἐσυγχωρεῖτο ἡ φόρτωσις κατὰ προνόμιον εἰς τινα ξένον, τότε ἤθελεν εἶσθαι εἰς χρέος ὁ ναυλωτὴς ἢ ὁ πλοίαρχος ἀγοραστὴς νὰ προμηθευθῇ τὸ ἔγγραφον τοῦ χορηγηθέντος προνομίου δι' ἐν ἡ πλειότερα φορτία, ὥστε δι' αὐτοῦ νὰ ἐλαττώσῃ τὴν τάσιν τῆς ἐναργίας τοῦ ὅτι τὸ φορτίον εἶναι διὰ λογαριασμὸν τῆς Κυβερνήσεως, ἣτις ἀπηγόρευσε τὴν ἐξαγωγήν.

14ον) Παρατηροῦσα ὅτι τὸ τοιοῦτον φορτίον δὲν ἤμπορεῖ νὰ ὀνομασθῇ πολεμικὴ λαθρεμπορία, διότι ὁ πλοίαρχος, ἐφωδιασμένος μ' ἔγγραφα τοῦ τόπου ὅπου ἐφόρτωσε, δὲν διευθύνετο εἰς τόπον μὴ ὑποκείμενον εἰς τὴν αὐτὴν Κυβέρνησιν, ἣτις ἠδύνατο ν' ἀνακαλύψῃ καὶ νὰ τιμωρήσῃ τὴν πολιτικὴν λαθρεμπορίαν, ἀλλ' ἐξ ἐναντίας ἀποδεικνύεται ὅτι διευθύνετο εἰς Κωνσταντινούπολιν.

15ον) Παρατηροῦσα ἀκόμη ὅτι ὁ αὐτὸς πλοίαρχος ἐπροσπάθησε νὰ δραπετεύσῃ ἀποχωρισθεὶς ἀπὸ τὸν κατασχετὴν πλησίον τῆς Αἰγίνης περὶ τὸ ἑσπέρας. Ἀφοῦ εἰς τὴν κάμεράν του ἐσυσκέφθη μετὰ τῶν ναυτῶν του, τὰ ἐγύρισε διὰ νὰ δραπετεύσῃ, λέγων εἰς τοὺς 5 ἀόπλους ὁδηγοὺς ὅτι ἤθελε τοὺς ἀποβιβάσει εἰς Μῆλον ἢ Ζάκυνθον, πλήν, ἐπειδὴ ὁ ἄνεμος ἐκόπασεν, ἐστοχάσθη νὰ ἐπαναλάβῃ τὸν δρόμον του, φοβηθεὶς μετὰ λόγου μήπως συλληφθῇ ἐκ δευτέρου. Ἡ προᾶξις αὕτη ὡμολογήθη ἐνόρκως παρὰ τῶν πέντε ὁδηγῶν τοῦ ρηθέντος πλοίου, οἵτινες μάλιστα λέγουν ὅτι καὶ παρεκλήθησαν ἀπὸ τὸν πλοίαρχον νὰ μὴ τὸ μαρτυρήσουν.

Παρατηροῦσα ὅτι οἱ ναῦταί του δὲν ἄρνούνται ὅτι τὰ ἐγύρισαν, ἀλλ' ἀναφέρουν ὅτι τοῦτο ἔγινε ἐκ τοῦ ὅτι ὁ πλοίαρχός των δὲν ἤθελε νὰ ἔμβῃ διὰ νυκτός,

Δι' ὅλας ταύτας τὰς παρατηρήσεις:

Ἡ Ἐπιτροπὴ κρίνει:

1ον) Τὸ φορτίον τοῦ πλοίαρχου Λουκᾶ Μιμπέλη δὲν ἐδικαιολογήθη ὥς οὐδετέρα ἰδιοκτησία.

2ον) Δημεύεται ἐπομένως ὥς ἰδιοκτησία ἐχθρική.

3ον) Ἄν καὶ ὁ ρηθεὶς πλοίαρχος διὰ τῆς ἐπιχειρηθείσης δραπετεύσεως παρέβῃ τῆς οὐδετερότητος τοὺς νόμους, ἀποκαθίσταται ὅμως ἀνεύθυνος κατὰ τοῦτο, διὰ τὴν ἐπισυμβᾶσαν μετάνοιάν του.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη τὴν ὀγδόην Δεκεμβρίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ εἰκοστοῦ ὀγδοῦ ἔτους. Ἐν Αἰγίνῃ.

Ἡ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ

Ἰω. Γ. Γιαννετᾶς

Ὁ Γραμματεὺς

Ἐδουάρδος Μάσσων

N. Γ. Παγκαλάκης

Γεώργιος Ἀθανασίου

(βλέπ. ἀριθ. 514 τῶν ἐξερχομένων)

Ἀριθ. 39

Ἐν ὀνόματι τῆς Κυβερνήσεως

Θεωρήσασα τὴν πρὸς τὴν Α. Ε. τὸν Κυβερνήτην τῆς Ἑλλάδος ἀναφορὰν τοῦ Μοιράρχου Γεωργίου Σαχίνῃ τῆς 16 Ὀκτωβρίου 1828, δι' ἧς ἀναφέρει ὅτι περὶ τὴν Σάμον κατέσχε τὸ αὐστριακὸν βριγαντῖνον ὁ «Μέλανδρο» τοῦ πλοιάρχου Στεφάνου Μιμπέλη, διευθυνόμενον ἀπὸ Ἀκρῆ διὰ Κωνσταντινούπολιν,

Θεωρήσασα τὴν πρὸς τὸ Δικαστήριον διεύθυνσιν τῆς ἄνω ἀναφορᾶς μετὰ τῶν λοιπῶν ἐγγράφων τοῦ ρηθέντος πλοίου, γενομένην παρὰ τῆς Γραμματείας τῆς Ἐπικρατείας τὴν 18 τοῦ αὐτοῦ,

Θεωρήσασα τὸ ἐν Κωνσταντινουπόλει ναυλοσυμφωνητικὸν τοῦ Στεφάνου Φλόρου καὶ Συντροφίας μετὰ τοῦ πλοιάρχου Στεφάνου Μιμπέλη τῆς 16 Σεπτεμβρίου 1828, δι' οὗ ὑποχρεοῦται οὗτος νὰ φορτώσῃ τὸ πλοῖον τοῦ σίτον ἢ ἄλλας ζωοτροφίας εἰς Κάϊφα καὶ νὰ τὰς μετακομίσῃ εἰς Κωνσταντινούπολιν μὲ ναῦλον 90 παράδες τὸ κοιλὸν καὶ 5% δῶρον πρὸς τὸν πλοίαρχον,

Θεωρήσασα τὸ φορτωτικὸν τῆς 3 Ὀκτωβρίου 1828 καὶ τὴν δήλωσιν τῆς αὐτῆς ἡμέρας, δι' ὧν γίνεται δῆλον ὅτι ὁ Ἀλέξανδρος Καταφάγος, ὑπήκοος Αὐστριακός, ἐν Ἀκρῇ ἐφόρτωσεν εἰς τὸ πλοῖον 9.200 κοιλὰ σίτου εἰς παραλαβὴν καὶ διὰ λογαριασμὸν τοῦ Στεφάνου Φλόρου καὶ Συντροφίας, ὑπηκόου Αὐστριακοῦ,

Θεωρήσασα ἐπιστολὴν τοῦ αὐτοῦ Καταφάγου ἀπὸ Ἀκρῆ πρὸς τὸν Στέφανον Φλόρον καὶ Συντροφίαν τῆς 3 Ὀκτωβρίου 1828, μὲ τὴν ὁποίαν τὸν διευθύνει τὸ φορτίον εἰς Κωνσταντινούπολιν,

Θεωρήσασα τὰς ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου ἐνόρκους ὁμολογίας τῶν ὁδηγῶν τοῦ πλοίου, τοῦ πλοιάρχου καὶ ὅλου τοῦ πληρώματος τῆς 18 καὶ 19 Νοεμβρίου 1828,

Θεωρήσασα τὴν πρὸς τὸν αὐτὸν πλοίαρχον πρόσκλησιν τοῦ Δικαστηρίου τῆς 2 Νοεμβρίου 1828 καὶ τὴν κατὰ συνέπειαν ἀπολογίαν αὐτοῦ περὶ τοῦ φορτίου τοῦ τῆς 7/15 τοῦ αὐτοῦ,

Θεωρήσασα τὸ διάταγμα τῆς Α. Ε. τοῦ Κυβερνήτου τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ 9 Σεπτεμβρίου 1828, δι' οὗ, ἐξ αἰτίας τῆς καθ' ὅλην τὴν Ἐπικράτειαν σιτοδείας, δίδει